

La revista de l'Empordà

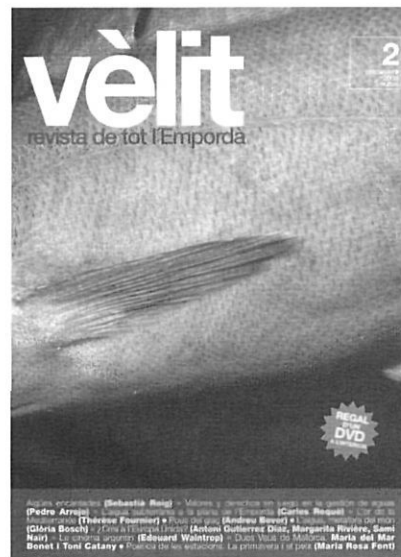
Des de l'hivern del 2005, l'Alt i el Baix Empordà disposen d'una nova revista cultural: *Vèlit*. La publicació, que abraça multitud de temes, però amb especial interès per la preservació del patrimoni i el medi ambient, vol oferir qualitat, crear opinió i ser propera als empordanesos.

L'arribada d'una nova publicació de caire cultural és sempre benvinguda en el nostre panorama, més aviat migrat, de capçaleres en la llengua del país. *Vèlit, Revista de Tot l'Empordà* té un programa ambiciós. Segons l'editorial del primer número, corresponent a l'hivern del 2005, «neix amb el propòsit de difondre les realitats, problemes i necessitats de tot l'Empordà». La revista vol crear un marc de debat on es tractin els problemes més propers del territori perquè, segons l'esmentat editorial, «resulta imprescindible i inajornable un canvi de model» de creixement.

Fruit d'aquesta ànsia, que podria haver signat la desapareguda i enyorada *Canigó*, trobem diversos articles que tracten la qüestió dels canvis de model, tant dels usos del sòl com del creixement del país o aspectes culturals polèmics. Així, l'arquitecte Oriol Bohigas parla dels perills de l'expansió urbana de l'Empordanet i de la necessitat d'ordenar el territori. També hi trobem opinions gens complaents, com la de Federico Correa, Josep Maria Birulés i Josep Ferrés

sobre la restauració de Sant Pere de Roda. Però la publicació, dirigida per Rosa Regàs i amb col·laboradors prestigiosos com Eduard Punset o Pilar Parcerisas, i d'altres més nostrats, com Sebastià Roig, intenta tocar un ventall ampli de temes: des d'entrevistes amb personatges diversos —en aquest cas, la premi Nobel de la pau Rigoberta Menchú— fins a articles en francès —atesa la proximitat cultural amb l'Estat francès—, passant per la gastronomia, la divulgació científica, les rutes a través del territori o una mirada al turisme a través de la història més propera. Un dels aspectes que agrada més a aquest cronista, perquè s'hi sent proper, és la decisió de convocar un premi literari per incentivar la creació, molt en la línia de les publicacions anglosaxones. El *bèlit* és un joc empordanès i universal alhora. Tant de bo l'ambivalència entre l'essència local i l'universal sigui una garantia de continuïtat per a aquest esguard periòdic al nostre entorn.

Moisés de Pablo

El número 2 de la revista *Vèlit*, amb DVD inclòs.

Un ram d'aniversari

Del 14 al 22 de maig la ciutat de Girona, especialment el seu Barri Vell, ha rebut els visitants de la 50a exposició de flors, monuments, patis i jardins, una mostra que des dels últims anys es denomina Temps de Flors. El seu poder de convocatòria arriba a cotes insospitades.

S'ha dit que Temps de Flors és una de les revolucions estètiques que Girona necessitava. Més aviat seria una evolució, perquè no hi ha hagut trencadissa; la idea d'evolució significa un procés més reflexiu i intel·ligent, que mai és fruit del nerviosisme. Són 50 anys els transcorreguts. El Temps de

Flors ha evolucionat i ho està fent en un camí que ja es pot dir irreversible. Cinquanta anys fa pensar en la moneda fraccionària del segle. És el ritme del calendari de tot el perdurable que es fa a Girona. És el gran replà que han assolit els iniciadors i continuadors de l'ascens de l'escala del Teatre Muni-

Flors al claustre de la catedral, 2005.

JORDI DALMAU